

Ποίημα: “Ο Θρήνος των Ελάτων” (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

Από την ποιητική συλλογή

«Ψυχές της Φύσης»

Απαγγελία: Στυλιανίδα Έμμου,

Σταυράκης Αλέξανδρος

Ηχητική σκηνοθεσία:

ΜΚΟ Σόλων

Ποιήματα όπως αυτό επιχειρούν να ευαισθητοποιήσουν και να σταθούν ενάντια στη βαρβαρότητα και τη βλαπτικότητα εθίμων όπως αυτό της σφαγής των ελάτων τα Χριστούγεννα και των αμνών το Πάσχα, αναδεικνύοντας τον παραλογισμό. Έτσι τίθεται το ερώτημα: μετά από την αφαίρεση της ζωής του έλατου, καθώς το ζωντανό έλατο είναι πλέον κενό και συνεπώς ψεύτικο αφού το σκοτώσαμε, τί το θέλουμε νεκρό, αλλά δήθεν σαν ζωντανό και αυθεντικό; Θέλουμε «αληθινή» μορφή χωρίς ζωή; Τέτοιο όμως πράγμα δεν υπάρχει.... είναι μια φριχτή επινόηση. Αυτές τις φριχτές επινοήσεις μπορούμε να τις πολεμήσουμε μέσα από την ψυχή μας. Στην ψυχή μας είναι που παραπέμπει η ποίηση, γι' αυτό είναι που τη χρειαζόμαστε και αυτή είναι η ευθύνη της.

Το σπίτι του ήταν ζεστό,
οι αιώνες απλωμένοι σε πύρινο χαλί
ελεύθεροι απ' το χώρο,
έξω από το μέγεθος,
μέσα στη συνέχεια της ζωής,
γεμάτοι μνήμες και δυνατότητες
που αποκαλύπτουν το μέλλον
το κρυμμένο στο Αιώνιο.

Το μικρό Έλατο μέσα στο σπόρο του
σαν άυλη του μέλλοντος εικόνα
ειρηνικά στεκόταν σε μια αντανάκλαση του άπειρου
και περίμενε την ώρα εκείνη
που οι πύλες θ' άνοιγαν,
για να ξεχυθεί έξω η ζωή
στα ρεύματα, στα χρώματα και στο φως,
που της γης τη σκληρότητα απάλυναν.
Δάρα χαράς από παλιά
που φώτιζαν το σκοτάδι.

Κι η πόρτα του μικρού σπιτιού ανοίγει,
χαρούμενα ξεχύνεται η ζωή
πρώτα σε ρίζες μέσα στην γη τις κρύπτες,
μετά στο φως που διέλυσε τα σκοτάδια
και η χαρά τραγουδάει στα τρυφερά βλαστάρια
γι' αυτό το βέλος της ζωής το σίτητο
που τόσες ελάτων γενιές σημάδεψε με σημεία δόξας
στα ψηλά βουνά τα χιουσιμένα,
εκεί που τα έλατα στέκουν σιωπηλά
κάτω απ' τ' ουρανού το βλέμμα
κι ονειρεύονται τους κόσμους μακριά.
Μα τα τραγούδια της χαράς παγώσανε μια μέρα,
όταν η πρώτη τσεκουριά ελάβωσ' ένα δέντρο,
και η κραυγή του ακούστηκε απελπισμένη ως πέρα,
κι ο θάνατος εφώλιασε στον τόπο των ελάτων.
Χριστούγεννα ερχόντουσαν

κι η πόλη φωτιζότανε από χιλιάδες φώτα.
Για ένα Σωτήρα γιόρταζαν οι άνθρωποι από χρόνια
που για αγάπη μίλησε στη γλώσσα των ανθρώπων,
μα τα νοήματα δεν χώρεσαν στις λέξεις,
γιατί οι καρδιές ήταν κλειστές στο άγγιμά τους.
Η δόξα της ζωής εδάμωσε στην γη τους κόσμους.

Όντα απελπισμένα για ζωή
στης ακινησίας τη φυλακή πασχίζουν
έν' άνοιγμα ελπίδας νά βρουν.

Μα η ελπίδα βρίσκεται στα χέρια του ανθρώπου,
που μες στην απουσία της ζωής της εσώτερης,
με τις λέξεις άδειες απ' τα νοήματά τους,
κάτι αληθινό πεθώθηκε, το φευδός να ξεχάσει
και τη γιορτή πιο όμορφη να κάνει.

Ν' αναστήλωσει τα ερείπια της χαμένης αγάπης
που δυο χιλιάδες χρόνια σαν Άγγελος φτερουγίζει
προσδοκώντας τα παράθυρα της ψυχής ανοιγμένα.
Αλλά ο άνθρωπος εξέχασε τα δέντρα τα φεύτικά
και θέλησε τη θέση τους τ' αληθινά να πάρουν,
μα και αυτά να 'ναι νεκρά
με τα σημάδια της αποχωρίας ζωής μονάχα.

Κι ο θάνατος εγιόρτασε στ' αλήθεια τη μέρα της αγάπης
μες στην σπιτιώνη τη ζεστασιά,

γεμάτος στολίδια γιορτινά
μα σκεπασμένος απ' της απόγνωσης το κύμα
που ένα σωτήρα γύρευε στον κόσμο το περιθώριο.

Κι ο Άγγελος της Αγάπης ο γαλήνιος
αδυσώπητος ήταν στην κρίση του:
«Η Αγάπη δεν είναι φεύτικη γιορτή,
μα ποτάμι ζωής ορμητικό,
που υψώνει πύργους φωτεινούς
στον σκοταδιού το μέρη,
παρηγοριά στα όνειρα των αδύναμων
για εκείνη την εποχή που οι κερανοί
μιας ισότητας παράξενης θ' αντηχήσουν
στης οικειότητας την ακατανόητη δόξα».

Το Έλατο εδάκρυσε βαθιά μες στην καρδιά του,
μα η θωριά του έμεινε στήτη,
αγέρωχη στον κόσμο.

Σε μια άλλη γιορτή κι αυτό θα πορευτεί
στο άδοξο τέλος της ζωής

με το νεκρό κορμί του στολισμένο παράξενα
και μετά πεταγμένο άσπλαχνα
για της «αγάπης» αυτής τη χάρη,
που την αλήθεια θέλησε για σύμβολο,
μα μόνο νεκρή τη χώρεσε.

Και η ευθύνη η στοργική ξεχάστηκε
σαν της αγάπης το φως που κρίνει.

Αλλά η «αγάπη» η γιορτινή νεκρή ήτανε κι αυτή,
μι' ανάμνηση φτωχή της αλήθειας εκείνης
που κατακαίει τις φρούδες ανάγκες
στων αιώνων την υπομονή

κι εκείνο το βάθεμα των εννοιών περιμένει
μες στην αστραπή του χρόνου να γίνει,
για να 'ναι η σωτηρία αιώνια
στης αλήθειας τα διάφανα πεδία.

Το μικρό Έλατο εζήτησε ένα σωτήρα νά βρει
και της Αγάπης ο Άγγελος άκουσε
τον δεύτεριο θρήνο ν' αντηχεί
σ' εκείνο τον κόσμο του άσφατου
που όλα είναι ακουστά.

«Δεν μπορώ να σώσω τον ελάτινο λαό,
παράξενοι νόμοι τον κόσμο κυβερνούν
και η ελευθερία είν' ανστηρή,
αναμένοσα σε ευθύνης πεδία έξω της λογικής».

Μα εσένα θα πάω σε έναν τόπο εκεί ψηλά
ν' απλώσεις ρίζες βαθιές στη γη
και έναν κορμό ψηλά στον ουρανό
την ιστορία για να λες
στον κόσμο των ελάτων:

πως η σωτηρία είναι κοινή στα γήινα πεδία
και η Αγάπη η αληθινή γι' αυτό αρκεί».

Και μια ανθρώπινη ματιά ατένισε
το Έλατο μια μέρα

-μα μέσα της ήταν η ματιά του Άγγελου εκείνου-
κι ο άνθρωπος εδιάλεξε το Έλατο να πάρει,
για να το πάει στο βουνό σ' έναν ωραίο κήπο
κοντά στα δέντρα τα ψηλά που στέκονται εκεί πέρα.
Και από τότε ακούγονται ωραίες ιστορίες
για τις νεράιδες του δάσους των ελάτων,
που για Αγάπη όλο μιλούν
κάτω απ' των ελάτων τους μεγάλους ίσκιους
κι αν τύχει βράδυ να περνάς,
φιθυριστά ακούγονται τα λόγια τους ως πέρα
για έναν κόσμο όμορφο
που θα 'ρθει κάποια μέρα

* Οι σκηνές που είναι μέρος του βίντεο και αφορούν στην κοπή των δέντρων δεν έχουν σκηνοθετηθεί από τη Μ.Κ.Ο. Σόλων, αλλά είναι σκηνές από την πραγματικότητα.